

Matthew Tree, El Punt-Avui, 27 de gener de 2012

L'ENDEMÀ DEL DISSABTE

Bastant.

Fa poc, la revista anglesa *The Bookseller* va publicar en exclusiva la primera llista de *best-sellers* (de l'any 2012) que inclou tant les vendes en paper com les electròniques. (Aquestes, per cert, no són tan altes com es podia pensar: Rowling, per exemple, va vendre 394.754 exemplars de *La vacant imprevista* en paper i 59.413 exemplars digitals.) En general, la qualitat dels títols de més èxit ha estat més aviat dubtosa. Als primers tres llocs hi ha l'ombra omnipresent del senyor Gray (per cert, *The Gray Notebook* està a punt de sortir en anglès: aviam si el públic d'allà es creu que es tracta d'un apèndix de la trilogia d'E.L. James i així catapultarà Josep Pla cap a l'estratosfera de la *fan fiction*). Tot seguit tenim *Els jocs de la fam*, l'últim recull de receptes de Jamie Oliver, una dieta nova dels Motards Peluts (uns presentadors de televisió), etc.

Molt.

Ja fa molts anys que hi ha escriptors en diversos idiomes –incloent-hi el català– que escriuen amb l'únic objectiu de vendre com més exemplars millor. I punt. A Anglaterra, per exemple, a principis del segle XX, un tal Nat Gould va aconseguir vendre 6 milions d'exemplars de les seves 130 novel·les; i un tal Henry Allingham va arribar a publicar fins a 700.000 pàgines de ficció popularíssima. Això sí, els seus noms són ara tan oblidats com ho seran els d'E.L. James i Dan Brown (i els Motards Peluts, espero) d'aquí a pocs anys.

Poch.

Recentment, gràcies a la revista cultural en línia *Núvol*, s'ha donat a conèixer un nom que amb tota seguretat no s'oblidarà amb tanta facilitat: **Damià Bardera Poch**, que acaba de treure el seu quart llibre, *Els homes del sac*. Publicat per una d'aquestes editorials petites que estan canviant el panorama literari català a còpia de rosegades impossibles d'obviar, aquest recull de contes és l'inconfusible article genuí: un text tan còmic i cruel com lliure de tòpics, per bé que l'autor fa el que vol amb els tòpics dels quals ha decidit aprofitar-se. S'hi pot entreveure alguna influència del Monzó dels contes de fades per a adults, del costat fosc de certs contes de Calders i, potser, de les fantasies de Peter Carey i George Saunders, i de vés a saber qui més, però el resultat és *sui generis*: l'humor negre convertit en una visió global tan impactant que fa que les ombres de Gray es fonguin a l'acte. Totes 50.